

Två Flammor

— AF —
HERMAN BJURSTEN.

(Fortsat.)

— Här är det — fortfor Aurora i det hon upp- tog en biljett ur barmen — det måste dock ej vara långt, ty det skrefs, så att säga, på stående fot.

— Gif hit!

Svanhilda ryckte till sig biljetten, ref upp förseglingen och läste darrande af oro, följande:

"Tillbedda engell! hvad jag är stolt öfver ditt beslut att trotsa allt och följa mig! Klockan 12 i natt håller en vagn vid ändan af allén, som leder till din fars boning. Jag smyger mig fram till ditt fönster och kastar trenne små stenar tätt efter hvarandra derpå. Detta är signalen. Du öppnar fönstret, gör fast repstegen, som jag försäkrat dig, och klättrar ned till marken, der du emottages af din Theodor."

"P. S. Så snart vi kommit ombord på fartyget låta vi viga oss af skeppspresten, det blir sålunda som min maku du kommer att beträda Amerikas fria och lyckliga jord."

Knappt hade den unga flickan med brådsnackande ifver hunnit genomgå detta bref, innan tunga steg bordes närma sig i rummet utanför.

Anande ett besök af fadern skyndade Svanhilda att undanvända den farliga biljetten.

Dörren gick upp och greffe Silfverstjärna, en man af några och femtio år, med sträva och befallande drag samt hög, nästan kal panna, inträdde i sin dotters rum.

Med en vink aflägsnade han kammarjungfrun.

— Svanhilda! — började greffen, fixerande den darrande flickan med dystert rynkade ögonbryn, — du har nu i fjorton dagars tid fått be- grätta och ångra din förvillelse. Den fläck som du genom din böjelse för en simpel artist utan förmogenhet och utan anor, satt på mitt sköld- märke, måste blifva en hemlighet för hela ver- den. I morgon kommer hofmarskalken baron Stålhjerta hit. Jag har i honom utsett en pas- sande brudgom åt dig. Låt mig därför aldrig höra ett ord mer om den der oförskämd måla- ren.

— O min far! — utbrast Svanhilda, som ännu ville göra ett yttersta försök att beveka gref- ven — ni vill då mörda ert barn! Jag säger er, att jag aldrig tillhör någon annan än honom, åt hvilken jag skänkt mitt hjerta.

— Det skola vi väl se, — återtog greffen med ett häfnadt drag kring läpparna. — Icke ett ord vidare. Du lyder eller — du känner mig!

— Min far, — yttrade den unga flickan trot- sigt — jag känner er och vet att ni af bördshög- mod vore i stånd att uppoffra ert enda barns b- de lycka och lif. Men om ni också icke vill gif- va min hand åt den mitt hjerta valt, så var för- vissad om, att ni ej skall kunna påtruga mig någon annan heller. Må er gamla otäcka hof- marskalk komma — men må han akta sina ögon!

Och den unga flickan stampade med väl spe- lad förbittring i golvet, ty då hon såg, att hon ej kunde beveka fadern, ville hon åtminstone af- lägsna hvarje misstanke om den berämda flyk- ten.

— SÅ min docka — återtog greffen med en min af förakt — du tänker måhända rivta ut ögon- nen på hofmarskalken?

— Ja, det gör jag, om han är nog oförskämd att förfölja mig. Jag skall säga honom, att det passar honom bättre att lägga sig i grafven än i brudängan — den gamle narren!

— Svanhilda! — ropade greffen i det han, blick af vrede och med upplyftad hand, närmade sig den unga flickan; — Svanhilda! akta dig — Ni vill misshandla mig — utbrast Svanhil- da med en ljungande blick i det harmens rodnad glödde på hennes kinder; — gör det! Det är er värdigt min far!

Grefven lät handen sjunka.

— Svanhilda, — sade han mildare, — du vet att jag vill ditt väl... du vet, att jag älskar dig...

— Ja, på samma sätt som ni älskar en af edra taflor, — afbröt flickan lifligt. — Den bidrager att pryda er boning.

— Prat! — återtog fadern, — om jag blott älskade dig såsom en prydnad, så skulle jag väl vilja behålla dig. Men då jag nu vill afstå dig åt en annan, så bevisar ju detta, att jag endast älsfytt din egen lycka. En taffla, som man älskar, behåller man själf...

— Icke alltid, — invände Svanhilda. — Man skänker stundom bort den till någon förmån och inflytelserik person för att underhålla förbindel- sen och stärka vänskapen. I denna afskit vill ni nu skänka ert enda barn till en gammal sjuk- lig gubbe. Men ni bedrager er. Ni har icke ta- git i beräkning, att min karaktär eger en mot- spänstighet, som ej låter tvänga sig med makt- språk.

— Jag har icke glömt det, Svanhilda, återtog greffen med ett hänleende, som förskräckte hen- ne. — Det är nu blott frågan om, hvilken vilja är mäktigare, hvilken kraft är större — min eller din.

— Och hur vill ni göra, om jag säger nej till giftermålet med hofmarskalken? Annars ni med våld släpa mig till altaret?

— Jag eger laglig rättighet att förfoga öfver din hand...

— Men jag eger lika obestridlig rättighet att svara nej — och jag skall göra det, vore det än under själva vigselceremonien. Vill ni låta det komma derhän, min far?

— Svanhilda! — röt greffen ursinnig, — det- ta går sannligen för långt. Antingen beslutar du dig att rädda din hand åt hofmarskalken, el- ler förlifver du finger på din kammar, till dess

Grefven vände sig om för att gå. Plötsligt rusade den sköna flickan fram, ka- stade sina armar om hans hals och, bristande i tårar, kysste hon hans läppar.

— Det är afgjort, — ropade hon, — du vill så hafva det, fader! Farväl... farväl!

Hon släppte honom och nedsjönk, badande i tårar, på divanen.

Grefven stannade, förundrad öfver denna smekning och ännu mer öfver dessa mystiska ord. Hans skarpa blick sökte genomtränga dot- terns.

— Hvad är det som är afgjort, Svanhilda? — frågade han. — Hvarför kysser du mig och bju- der mig farväl?

— Jag bjöd farväl, icke åt er, utan åt mitt hopp och mina drömmar, — svarade dottern, sansande sig. — Och jag kysste er, såsom man kysser riset, med hvilket man agas.

— Hvaran denna plötsliga ödmjukhet? — frågade greffen misstroget. — Af dig hade jag ej väntat den.

— Fader, — sade Svanhilda, — du vet, att mitt lynne liknar vinden, som ömsom jagar i molnen, ömsom smeker ängarnas tuffor. Ögon- blickets intryck... hvem kan förklara dem?

— Hm! — sade greffen betänksamt, i det han långsamt öppnade dörren, — du är ett nyck- fullt barn, Svanhilda... God natt!

Han gick, och Svanhilda stod orörlig kvar på golvet, lyssnande till det döfva ljudet af faderns försvinnande steg.

— Ja — tärningen är kastad! — utbrast hon plötsligt. — Jag har måhända sett honom för sista gången...

Min fria själ tål ej förtrycket... Den förhat- ligen bojan måste falla... Fri vill jag vara... fri som det svallande haf, hvilket skall gunga mig och min älskling okända världar och öden till mötes...

Men ej vill jag offra mig själf... ej vill jag vara ett halft väsende... en varelse, hvars lif tynar bort utan honom... Kvinnan är född att offras, säger man. Jag förnekar det... hon är född, ej att offras ensam, men att taga och gifva offer...

Skulle han... den sköna, den snilrike... vilja belasta mig med andra bojar än kärlekens... ve då honom! Som triumfator får ej, skall ej mannen föra kvinnan i sitt triumfdrag... Helle- re väljer jag då den hugstora Cleopatras or- mar...

Och hvarför skulle jag frukta att blifva hans slafinna, sedan kärlekens första rus förgått? fort- for Svanhilda, i det hon lät sina elfbenshvita fingrar halka öfver strängarna af en harpa. Är icke min harpa lika god som hans pensel? Bor ej konstens gudadel lika strålande inom mitt bröst som inom hans? Eger jag ej kraft, ej styr- ka, ej snille, ej sjelfständighet nog att utgöra en fri och oberoende medlem af vårt kärleks- och konstnärslöfvet?... O nej — han skall icke våga förtrycka mig... dertill är han för ädel.

"Valen — det är afgjort! jag följer honom." Den unga flickan skakades af en våldsam darrning, då hon uttalade dessa beslutsamma ord, — ord, som afgjorde hela hennes framtid. Hon tryckte handen hårdt emot det stormande hjerta.

Derpå, sansande sig, sprang hon till en byrå, öppnade en af dess lådor, framtog och mönstrade sina dyrbarheter.

Juveler och smycken inlades i ett litet silfver- skrin, som stod på toaletten, åtskilliga klädnin- gar, schawlar och dylikt instoppades i en brode- rad nattsäck, som framtofs ur garderoben.

Mycket af sina saker nödgades hon dock läm- na kvar, medtagande blott det dyrbaraste och oundgängligaste.

Emellertid hade mörkret inträffat. Svanhil- da dolde den fullproppade nattsäcken i garderob- en och igenläste sorgfälligt dörren.

Knappt var det gjordt innan kammarjungfrun inträdde.

— Befaller fröken att gå till hvila? — fråga- de hon.

— Icke ännu — svarade hon. — Gå — jag skall kläda af mig själf i afton.

— Men fröken...

— Hörde du? — afbröt Svanhilda häftigt. — Gå — jag behöver dig icke.

Aurora svarade ej, utan öppnade dörren och sväfvade bort.

"Låt se — sade Svanhilda, i det hon kastade en blick på pendylen. — Klockan är 10. Om två timmar gäller det..."

Derefter framtog hon skrifven och tecknade hastigt följande rader till sin far:

"Farväl fader! din dotter flyr som Theodor Ljungners maka. Då du läser detta är jag redan ute på svallande oceanen. Du har roat dig med att förtrycka mig... du har gjort allt för att förkrossa mitt hjerta... men jag förläter dig och — flyr."

Hon förseglade biljetten och lade den på ka- minen. Derpå kastade hon sig i kläderna på sän- gen, tog en bok och läste för att fördrifva tiden under de återstående timmarna...

Klockan var nära tolf. En vagn, dragen af tvenne raska springare, rullade fram på vägen, som förde från Göteborg till Baldersholm. Vid sidan af allén till detta senare ställe höll den stilla.

Kusken, hvilken icke var någon annan än den muntre litteratören, hvars bekantskap vi gjort på källaren, yttrade med låg röst till en ensam i vagnen sittande herr:

— Vi äro framme Theodor. Skynda dig nu!

Theodor hoppade ur vagnen.

— Om en half timma är jag tillbaka — sva- rade han. — Vänd emellertid hästarna åt stads- sidan, så att vi ej behöfva uppehålla oss här...

— Var obekymrad — afbröt Clas. — Allt skall vara i ordning, då du kommer.

ten djupt ner öfver ögonen, svepte regnkappan tätare omkring ansiktet och aflägsnade sig med snabba steg.

Efter tio minuter hade han uppnått greffe Silfverstjärnas sommarboje — detta ställe, hvar- ifrån han blifvit så skymfligt förfogad.

Ljus lyste från ett af gälvfönstren, men i hela den öfriga byggnaden rådde mörker. Theo- dor stannade nedanför detta fönster, upptog sak- ta trenne stenar från marken och kastade dem, den ena efter den andra, mot rutan.

Det dröjde icke många ögonblick, innan fön- stretn öppnades och en fruntimmersgestalt visade sig i sin hvita klädning.

— Svanhilda... engel! — utropade Theodor med dämpad röst — sköna brud, kom! Hafvet svallar af stolthet öfver att få bära dig på sina böljor...

— Tyst — hviskade Svanhilda — jag kom- mer.

Hon kastade ned nattsäcken, som innehöll hennes kläder, derpå fastade hon en repstege i fönsterposten och steg djerft ned på densamma, sedan hon förut utblåst ljuset.

Den unge målaren betraktade henne med oro, under det hon sväfvade öfver djupet. Afstånd- det till marken var dock ej särdeles stort, och snart hade Theodor den sällheten att trycka sin brud i sina armar.

Han åtog sin kapp och kastade den kring hennes fina, af natten darrande skuldror. Ännu en blick kastade den unga flickan på sin faders boning, grep derpå sin älskares arm och hviskade:

— Fort Theodor!... Någon kunde vakna. De båda flyktingarne ilade med snabba steg derifrån och hade snart uppnått vagnen, som väntade vid ändan af allén.

De satte sig upp — och hästarna flögo åstad i galopp.

III.

Ärlystnad.

Det är två timmar senare. I det inre af de båda rum, Theodor bodde i Göteborg, hvilat Svanhilda på en soffa, lått slumrande.

Den unge målaren närmade sig med ett brin- nande ljus i handen, och stannade framför hen- ne, låter han skenet falla på den slumrande herr- liga gestalten.

Den ene af hennes snöhvita armar stödde hennes lilla huvud och nästan dölde af de län- ga nattsvarsta flätorna. Den andra handen höll hon tryckt mot hjerta, liksom för att hämma dess oroliga slag.

Det var en gudasyn — skön som Adams var, då han vaknade ur Edens drömmar och såg ide- al, direkt sprunget ur Skaparens hand, vid sin sida. Det var nordens rena drag, dess hvita skära hy, förenad med södens lockar... dess fylliga och tjusande former...

Länge stod Theodor stum af tjusning och beundran. Slutligen lade han sig ner och kysste den sofvandes panna.

Hon gjorde en rörelse i sömnen, men vak- nade icke.

Det är besynnerligt, — mumlade målaren för sig själf, — jag trodde ej att min starka själ skulle vara mäktig af den passion, hvilken man kallar kärlek... Jag bedrog mig... jag älskar denna flicka... älskar henne med eld...

Ack hur skön är hon ej! Hvilka former, hvilka bildsköna drag... och framför allt, hvil- ka lockar! Rafael!... din italienska Fornarina i all ära... men skönare än min nordiska brud var hon dock icke...

Men hur kan jag älska den förgängliga skön- heten — jag som trodde mig brinna blott för en högre? Har jag förrirat mig ur idernas land för att fasta mig med hela min själ vid en jordisk varelses snart flyktande sköhet?"

Tankfull aflägsnade sig Theodor från soffan, öppnade dörren och gick ut i det yttre rummet, hvilket han begagnade till atelier.

Han satte ljuset ifrån sig och spaserade fram och tillbaka mellan nattsäckar, koffertar och packhållar, hvilka lågo huller om buller på golvet, väntande på bärarne, som skulle föra dem ned till fartyget.

— Det var en tid — så fortsatte Theodor sin monolog — då mina konstnärslöfvar för mig voro allt...

Jag svar då, att konsten ensam om vår gudaburna... skulle blifva min brud... Jag log åt de dårar, hvilka påtödo, att det ej funnes någon mäktigare passion än kärle- ken...

Äran, ryktet, tänkte jag då, samtidsens och efterverldens beundran, ett öddligt namn — se der ett mål, som är högre, som lockar mig med mäktigare tjusning, än den skönaste kvinnas kärlek.

Ja — I blinda dårar! det fins blott en passion, som är mäktig nog att upplysa alla andra — och den heter: ärlystnad!

Så tänkte jag då... och nu?

Jag har hittills lefvat för detta mål... jag har arbetat om dagarne, genomvakat nätterna, för att fullkomna mig i min konst. Ännu har jag dock icke hunnit hälften af den bana, jag förelagt mig. Ännu har jag icke frambringat nå- got verk, nog skönt att göra mig öddlig...

Och nu... nu kämpa tvenne mäktiga passio- ner om herraväldet i mitt hjerta — kärleken och ärlystnaden.

Kunna de förenas?... Nej — jag tror det icke. Jag måste lefva helt och hållet för den senare — eller och stanna bland medelmåttorna.

Svanhilda älskar mig... Hon vill dela mitt öde... Ack — jag kan icke neka det! hennes sköhet, hennes djerfva, eldiga själ, hennes var- ma, brinnande passion rycker mig oemotstånd- ligen till henne... I hennes famn skulle jag då glömma min ärlystnads drömmar... för kärle- kens rika myrthen skulle jag försaka lagren, som

Theodor stödde sig mot kaminen och för- sjönk i djupa tankar.

"Nej — det kan jag icke... det får icke ske — utbrast han slutligen. — Jag har missta- git mig på arten af min kärlek... däri ligger det.

Jag älskar Svanhilda... men icke med en älskares... icke med en brudgums... utan med en konstnärs kärlek...

Konsten har gjort mig till regel att älska det sköna... I Svanhilda har jag funnit en modell för den högsta menliga sköhet... Öf- verflyttad på duken, idealiserad, skall hennes bild blifva min äras och mitt ryktes triumf — der- för älskar jag henne... jag förstår det nu.

I ett ögonblick af konstnärlig passion skulle jag vara i stånd att uppoffra själva verklighe- ten, om jag dermed kunde vinna idealet...

Stackars Svanhilda... du är sålunda blott för mig ett af de många trappstegen, som leda till mitt ryktes tempel, ty Theodor Ljungner... den beundrade konstnären... kan icke fästa sitt hjerta vid ett ändligt och förgängligt föremål för dess egen skull..."

Theodor tystnade och såg ut. Det började redan dagas.

Hon måste därför följa mig — fortfor han. — Hon måste följa mig till den nya verlden, der jag med hennes biträde skall samla — guld, detta oundgängliga vilkor för min framgång... Och sedan jag vunnit det — i det landet, skall det gå lätt — då vänder jag mina tankar, mina blickar till dig, du konstens hemland, mina barn- domsdrömmars mål... dig, sköna Italien!...

Ja — herrliga, tjusande, allt förklarande konst... strålande rykte... blixtrande ödd- lighetsdiadem kring den högurna pannan!... hvad är väl mot eder denna verdens lumpna fröjder, sinnenas retelser, kärlekens berusning? För eder allena... och endast för eder... kan det löna sig att uppoffra sina krafter, genom- vaka sina nätter..."

Den unge konstnären hade med hög röst uttalat dessa ord. Nu tystnade han plötsligt, ty han kände en hand sakta laggas på sin skuldra.

Han vände sig om. Svanhilda, i helt glän- sen af sin tjusande sköhet, stod bredvid ho- nom.

— Är du redan vaknen, älskade? — yttrade Theodor, i det han lade sin arm om hennes lif. — Jag betraktade dig nyss i sömnen och trod- de mig se en slumrande gudinna af Praxiteles' hand.

— Theodor — sade Svanhilda, i det hon lösgjorde sig ur hans armar — jag hörde nyss slutet af din monolog. Du är — hvad jag länge anat — ärlystnen, Theodor.

Målaren vexlade färg och sänkte för en sek- und sin ögon inför de forskande blickarne af sin älskarinna.

— Näväl... hvad mer? — yttrade han slut- ligen, mötande hennes blick — vredgas du, om din make vill följanda sig i sin konst, Svanhilda? Bör icke glansen af hans rykte till en viss grad återfalla på dig?

— Jo visst — utbrast den unga flickan lif- ligt — och jag skall alltid glädja mig åt dina framgångar... Men äfven jag har min lilla egna ärlystnad, Theodor — och den måste du i din sida lofva att respektera.

— SÅ — och hvari består då den, lilla svär- merska? — frågade målaren leende, i det han drog henne intill sig och kysste henne.

— Jag vill vara fri — sade Svanhilda, i det en högre rodnad brann på hennes kinder. — Det är blott med din kärlek du får tända mig... ditt tyrani skall jag aldrig fördraga...

Äfven jag älskar konsten... inom mig bor äfven den himmelska flammen... Liksom du söker din fullkomning i färger, vill jag söka min i toner, i musik!

— Du skall ega din frihet i allt — återtog Theodor — jag svar dig det. Men ett måste du dock lofva mig...

— Och det är?

— Att, när så fordras, sitta som modell för mina taflor... Skönare modell har ingen må- lare haft.

— Jag lofvar dig det, — sade Svanhilda lif- ligt. — Och så fort vi komma ombord på farty- get, blifva vi ju vigda?

— Ja — kaptenen och skeppspresten äro mi- na goda vänner. Jag har redan vidtalat dem bå- da, den förre om mitt medtagande, den senare om vår vigsel. Men det är nödvändigt att du går ombord i en passande föklädnin; — jag har besöjt derom. I sängkammaren finner du en fullständig mansdräkt, ty på passet är du upptagen såsom en mig åtföljande elev i målare- konsten. Gå därför in och kläd om dig, medan jag öfverlämnar våra saker åt bärarne, som komma för att afhemta dem.

— Valen — jag går, — sade Svanhilda.

Derpå kastade hon sina armar kring Theo- dors hals, tryckte honom med nästan vild häft- ighet till sitt bröst och utbrast:

— O Theodor... mitt allt på jorden! Om du bedroge mig — det vore döden!

Theodor svarade ej, utan öppnade dörren och sköt henne med mildt våld in i det inre rummet, hvarest hon skulle företaga sin omklädsel.

IV.

Ett streck i räkningen.

— Hvarför darrar du, Svanhilda? Stöd dig vid min arm! Gatan är folktoft, endast lårkor- na äro vakna och qvittera glädt i den ljusande gryningen. Snart äro vi vid hamnen — seglen hissas, kölen skär sin ban öfver vestervägar...

Viljemna den kulna, den dimmiga nord, der kärle- kens och glädjens blommor ej vilja knoppas... Angrar du redan ditt beslut?

SVENSK-AMERIKANSKA
Hönsboken
Handledning i skötsel af Höns, An-
kor, Gås, Kalkoner, Pärldöns etc. Ut-
arbetad efter senaste och tillförlit-
liga amerikanska metoder. Med 78
Illustrationer.
INNEHÅLL. 1sta Aft. Inledning
— Hönsförfärd — Hönsförfärd — Höns-
ens utförelse och skötsel — Höns-
ens näringssätt — Konservering af
ägg — Att bereda skakbaser för
marknaden — Hönsens sjukdomar.
2dra Aft. Ankor — Kalkoner —
Gås — Glashöns — Kalkoner — Pärldöns
och Pärldöns.
Pris, häftad, 40 Cents.
Portofritt tillskick mot inlämnad-
et af beloppet.
C. Rasmussen Publ. Co.,
738-739 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna num-
mer af Kronolanden i Manitoba
och Nordvest Territorierna, un-
dantagandes 8 och 26, hvilka
äro upplåtna för homestead eller
reserverade som ved-lotter för
settarna eller för andra ändamål,
kunna upptagas som homestead
af hvilken person som helst, som
är ensam hufvud för en familj,
samt hvarje mansperson, som
fyllt 18 år, till storleken af
kvartsection 160 acres, mer eller
mindre.

Ansökan för tillträde.

Ansökan göres personligen på
landkontoret i det distrikt, der
landet är beläget, eller om home-
stead-tagaren så önskar, må han
på begäran hos "The Minister of
the Interior, Ottawa", "Commis-
sioner of Immigration, Winni-
peg", eller till det respektiva lo-
kala landkontoret erhålla rättig-
het att låta ett ombud uttaga till-
trädesbeviset för honom. En af-
gift af \$10.00 erläggas för för till-
träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-
stead-lagen skall skyldigheterna
fullbordas på följande sätt, namli-
gen: —

1) Genom att minst sex måna-
der bygga och bo på landet hvar-
je år under en termin af minst tre
år.

2) Om fadern (eller modern om
fannan är död) till en person,
som är berättigad att upptaga ho-
mestead, bor på en farm i grann-
skapet af det homestead, som af
skälan person upptagits, uppfyller
fastskyldigheten under den tiden
före patentets erhållande af sådan
person genom att vara bosatt hos
sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhål-
lit patent på sitt första home-
stead, eller Certificat för utföran-
det af sådant patent återstär af
i den ordning, som föreskrives i
Dominion Lands Act, samt erhål-
lit tillstånd för ett andra home-
stead, uppfyller skyldigheten un-
der tiden före patentets erhållan-
de genom att vara bosatt på sitt
första homestead.